

μην του τῆ πάρη ὁ Χριστός κ' ἀντί Βασιλεία.
 Καί τὸ ῥωλόρι, Περικλῆ, ἰσημεινε τὰς τρεῖς
 κ' ἔπειταν μούτζικας σάν βροχὴ καὶ σάν χαλαζὶ λόγει,
 καί μὲ τὰ δέκα δάκτυλα ἢ ποῖνια πατρὶς
 ἀβρῶς τὸν ἀσπροπρόσωπον πυρπολήτην εὐλόγει.
 Κ' ὁ Κεουκούρικος ὄνατά τὸ κράτος ἐμακάρει
 καὶ κουκουρίκου φώναζαν μαζὶ του τὰ κοκόρια,
 κ' ἰκ τῆς Γαλλίας μὲ φωνὴ ὅτ' αὐτὰ μὰς ἰκακάρει
 πῶς θὰ μὰς κατασχοῦσι τὰ τρία βατόρια,
 καὶ τὸ μαντάτ' ὁ Μπουμπουλὸς ἀκούσας τὸ χαρμόσυνο
 ὅτ' ἡ Μαύρη Μοῖρα ἔκανε μὲ κλάματα μνημόσυνο,
 κ' ἔφθανε ὡς ὅτ' ὁ πάλο μου τοῦ Μπουμπουλὸ τὸ κλάμμα,
 ὁ δ' Ὀριγῶνας, Περικλῆ, προτοῦ ἡ μπόμπα πῆση,
 εἰς τὸν Μακρῆ τὸν Βουλευτὴ καὶ βιολιτζῆ συνάμα
 εἶπε κανένα μαρακλὴ γιὰρ νὰ μὰς βάρση,
 κ' ὁ βιολιτζῆς ἰθύμισε μ' αὐτὸν τὸν Ὀριγῶν
 κ' ἀνακατώσας τῶνομα τὸν φώναξε Τρυγῶν,
 κ' ἀπὸ τὸ κρῦ ἔπειταν τρυγῶνα καὶ μετὰκοταί
 καὶ τῶν ρητόρων ἄλωμαξαν καὶ τῶν βουδῶν ἡ φάτσιαι,
 καὶ πάντερα γουργουρίζαν ἀπὸ τὴν ἀσπίτην
 κ' ἰστούσις δέκα ἔφαγε ἀπὸ τὴν ἀσπίτην,
 κ' ὁ Βάλληνας δὲν ἔπαυε πολλὰ δημηγερῶν
 κ' ἰδῶθ' ἐκείθ' ἤγανταν εἰ Παλλικὸν τραχέται,
 κ' ἡ Λορδοστρουγγα ἔβουναγε νὰ ὄσση τὸ παρῶν
 καὶ πάλι ὀπλα τὸπνευ μὲ πρὸ πολὺ ραχάτι.
 Ὅταν δ' ἡ ροδεδάκτυλος ἀνέστηεν Ἦος
 τῆς Λόρδας ὁ περιόξος κ' ἔπειανῆς υἱὸς
 ἀνίκαρθε ἀτετίλεισται κ' εἰς ἐν τὸν μόνον νῆυμα
 ὁ Χάμπρο μετὰ τῶν λοιπῶν περῶσις τὸ πνεῦμα,
 κ' ἐκψ' ἰδῶ κ' ἐκψ' ἐκεἶ καὶ καὶ μὴνείας ἐρείσθη
 κ' εὐθὺς τὸ Νομοσχέδιο τῆς μπόμπας ἰληρήσθη
 μ' ἄλα τὰ τρίτσα κάτω του καὶ μ' ἄλα τὰ τέρτικαλα,
 καὶ τῶν Ρωμῶν εἰ δανεισταὶ γνήνιας ρεντικολα
 καὶ τῶρ' ἔς μαλλοσφίνεται ἡ ὄληα τὸν καυκάλα
 κ' ἄλλομονό τους, Περικλῆ, ἂν δὲν μὰς δώσουν κ' ἄλλα.
 Καὶ σαλπικιτῆς ὅτ' ἡ Βουλὴ ἐμπήκαν μὲ σαλπικί
 κ' ἦταν ἀλήθεια μὲ χαρὰ κανένας νὰ τοὺς βλιπῆ,
 κ' ἔχμηζαν εἰ Βουλευταὶ πῶς νὰ ρουφήτῃ πρώτος,
 μόνον σαλπικί πρῶτοχο δὲν ἦις ὁ Μπουμπουλός,
 μήτε καμμιὰ δὲν ἔφαγε σαλπικιτζῆ κουλουρα,
 γιὰτὶ αὐτὸς σάν νισταγιεὶ καὶ τῆς Ἀγγλίας θρέμμα
 ἀπὸ καιρὸ ἄσυνείθως γιὰ διαίτα καὶ κούρα
 νὰ πῆν μόνον εὐγενὲς κεραλατοῦχο αἷμα.
 Καὶ τότε πλῆον ἄσηματα ἠκούσθησαν παρῶνια
 καὶ τίρι λίρι αἰ χορδαὶ ὄργανων παραχορῶν,
 καὶ βουμβερῶν διάτορα μαζὶ μὲ βομβαρδῶνια
 τριγύρω ὅτ' ἡν βομβαρδιστὴν ἰδῶμον Χαρτολόρδον,
 κ' ἡμέρα ἔζημῶσαν φαρμακομῆνας Τρίτης
 κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὁ καὶ φαρμακομῆτης,
 ἰδῶν τὸ πῶς τοὺς ἄθλους του ἡ στρουγγα ἔξετιμα,
 ἀμείως τὴν περίεπιψε ὅτ' ἂν ρουσερτζῶν τὸ τμήμα,
 κ' οἱ πάντες συνειῶρταν τῆς μπόμπας τὴν κραπαλῆν
 κ' ἄλα κ' ἰγῶ, βρε Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω πάλιν,
 κ' ὅταν σὲ βλέπω τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ σοῦ μιλῶ
 τὴν μπόμπα ἰνθουμοῖμος εὐθὺς θὰ σὲ φιλῶ.
 Π.—Ἦύρε κ' ὁ Λόρδος τὴν ἰδὸν διὰ τῆς μπαταρίας
 κ' ἡμῖς δὲν ἰφανήκαμε κορδὶα φανταρίας,
 καὶ τοῦ Μπουμπουλὸ τοῦ σήμερον ἡμῖν τὸν τριλαμπῆς
 Βουλῆ καὶ Στέμμα καὶ λῶς καὶ καθὲς του μπιμπῆς,
 καὶ στέλλοντες τοὺς ὀκνεστάς ὅτ' ἄϊσκαρ δὶχας ναύλον
 ἐκ βαρῶν ἰλυτρωθῆμεν χρῆσθ' ἑραυσιπαιῶν.
 Καὶ τὸ τριάντα ἤκουσε τοῦ Λόρδου καὶ πενήντα

κ' ὁ Βασιλεὺς μὰς ὁ γλεντζῆς μὲ τόσο καρδιοχτύπι,
 κ' ἰπῆγῃ μὲ τὸν Ἀβελῶν κ' ἰγλένισαι ὅτ' ἡ Ρίψα
 γιὰ νὰ τοῦ ὄργη, Φασουλῆ, τὸ νῆτρι τοῦ κ' ἡ λῦπη,
 κ' εὐχῆθησαν μῖς ὅτ' ἂν Ρωμῶν τοὺς δανειστάς τοὺς τόσους
 νὰ βαλομε καμμιὰ φορὰ ὅτ' ἂν κἄψα καὶ τοὺς Ρώσους.
 Ἡ ὄξια, φίλε Φασουλῆ, δὲν πρέπει νᾶχη χρεῖ
 καὶ νὰ τῆς σφίγγω τὸν λαμπὸν ταφροῦτῆς Ἐβρατοί,
 κ' ἂν ἔχη χρῆλωδία καὶ τόκου εἰς τὴν ῥαχῆν
 νὰ κατορῶσθ' ὀπωσῶν ὅτ' ὁ τίλος νὰ μὴν τᾶχη,
 κ' ὀπος δὲν σακίει κανονιὰ μὲ φαινεται καθῶν
 μὲ τοὺς προκινδυνευσάντας τὸ πάλ' ἐν Βαρθαῖον.
 Φ.—Τώρα κ' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
 εἰς ἀληθείς εἰσέρχεται ὀμοιογρίας σταθῶν
 ὡς τώρα μετερῶμῖζε μονάχη κ' ἰδελίτιαι
 καὶ πότε μὰς ἔξιστανε καὶ πότε μὰς ἔκρινε
 καὶ μὲ τὸ ραφῆ ἔξιστανε ἡ ὄρασις του ἐπίρνα...
 κ' αὐτὰ τὰ χρόνια, Περικλῆ, ὅπου μὰς ἐκυβίρνα
 ἦσαν σάν μὲ παρασκευὴ καὶ προτομιασθῆ
 πῶς νὰ γινούν τὰ δάναια ἰσπερὶν θυσία,
 μὰ τώρα ποῦκατε ἀρχῆ, χαρὰ γιὰ τὴν πατρίδα...
 τώρα θὰ στικταί κ' αὐτὴ ἀπίκου ὅτ' ἡ Βαρθαῖον,
 κ' ἀρχίσει γιὰ τὸν Λόρδο μὰς τὸ σταθῶν τῆς ὄρασις
 ἀνταξίον τῆς εὐγενούς καὶ σιδῆρας του κράτους.
 Ἀρχὴ τὸ ἦμισο παντὸς μὰς λίγων κ' εἰ ἀρχαῖοι,
 ὅπου δὲν ἦσαν ἀνθρωπαὶ ὀσῶν κ' ἡμᾶς τυχαῖοι,
 καὶ καθὲς πράγμα ὅτ' ἡ ἀρχὴ ὀλιγον εἰ τρομαίει,
 μὰ συνειθίσει ὕστερα καὶ τρέξει ὀλο νῆτρι.
 κ' ὁ κύριος σάν ἐμῆρόντης τὸ θάρρος σου θαυμάζει
 κ' ἀκολοσθῶν τὸ πρῶτον μούμα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
 καὶ σὺ μονάχος ἀπορεῖ πῶς ἦσαν τῶσον βλαξ
 κ' ἰπληρῶνας τὰ χρεῖ σου ἀνάλιπῶς ὡς τοῦρ,
 καὶ ρίχναται ὅτ' οὐδ' ἀνεστάς μὲ μῖσις καὶ πῶς καὶ λαῆ
 καὶ χίσει τὴν Μαλιτζικὴν μὲ τὰ καθῶνια ἄμα,
 καὶ σέε τους φωνάζεις σὺ κ' αὐτοὶ φωνάζουν θεο
 καὶ τοὺς τιναίει ὅτ' ἠψῆλα φουριλο καὶ μπουρλότο,
 καὶ διαπραγματεύεται χωρὶς ἀρχῆν καὶ τίλος
 καὶ ὄρεν ἀρχίσεις κ' ἀφερῶν, καὶ ὄραν καὶ κόντρα ὄραν
 γυμνῶνας τὸ λεπτότερον τοῦ σώματος μὰς μέλος,
 ὅπου ὅτ' ἡν καθαρῶσαν καλεῖται ἀφερῶν.
 Π.—Πολὺ σωστὰ μὲ φαινεται πῶς ὀμιλεῖ, σαλζάρη...
 θυμήσου καὶ τὴν Ἀλεποῦ μαζὶ μὲ τὸ λεοντόρι.
 Μ' αὐτὸν τὸν Χαρτολόρδο μὰς πολλοὺς θὰ χαστευσιτωμα
 κ' ἔς πᾶψωμε τὰ λόγια μὰς τὰ φαῦλα καὶ ἔστωσιτωμα,
 γιὰτὶ ὅτ' ἡν τῶση ὄρασις τὸν ἂν τὸν παραφορῶσιτωμα
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ πληρῶση τίποτα.
 Φ.—Ἐλα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, ὅτ' ἡ ραχῆ μου νὰ δράστῃ.
 Π.—Ἀξίωσιτος καὶ σήμερα, κανάγια, θὰ περάστῃ...
 ἀκόμη μὲ κρατῆί χαρὰ γιὰ τὸ φουριλο τόση
 κ' ἀδυνατῆ τὸ χίρι μου νὰ σὲ ἔλσορροστῃ.

Βουβοῦρης πρὸς τῶν Γάλλων τὴν Βουλῆν μὲ τρόπον καὶ μ' εὐγένειαν πολλῆν.

Βουβοῦρης ὁ Βασιλεὺς, ὁ μέγας καὶ πολὺς,
 ὁ Προδρόμων κ' ἔλλοτος καὶ τώρα τῆς Βουλῆς,
 προσέρχεται περιχαρῆς καὶ σφίγγει καθὲς γίρι
 τοῦ συναδελφοῦ Δουλοῦ μετὰ θερμῆς φιλίας,
 κ' ἄλ' ἡ Ρωμαιτικὴ Βουλὴ θερμῶτα συγγαίρι
 τὴν προσελθῆ συνάδελρον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας.

γιατί κι' αυτή πραγματικώς πολύ φτηνά τήν 'γλύτωσε
από τήν μπόμπα του Βαγιάν, αναρχικού τών ερέμων,
κι' ούτε κανένας Βουλευτής τών Γάλλων δέν τ' ατίτωση
κι' ἐκάθισε 'στήν ἔδραν του χωρίς κανένα τρόμον,
κι' ἰκεῖν ἡ συνεδρίασις στιγμήν δέν ἐδιέκοπη
κι' ἰθαύμασαν τὸ θάρρος σας 'Ανατολή κι' Εὐρώπη.

Κι' οἱ Βουλευτοὶ Ἕλληνες ἀκόμη ἀποροῦν
πῶς ἡ Βουλὴ σας σύσσωμος δέν 'πῆγε 'στὸν αἴρα,
καὶ νὰ σὰς γραφῶν ἔλεγαν καὶ νὰ σὰς συγχαροῦν
ὅταν καὶ μπόμπα σὺν Θεῷ ξανάπερτε δευτέρα.
'Εμεῖς ἰδῶ δὲν βάζομε γι' αναρχικούς μαρτζι,
τὸ Σύνταγμ' ἀπαξάπαντας μὰς ἔκαμε πλουσίους,
κι' ἂν δὲν σὰς συνεχάρημεν ἔγκαιρως δὲν πειράζει...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μὲς 'στους Παρισίους.

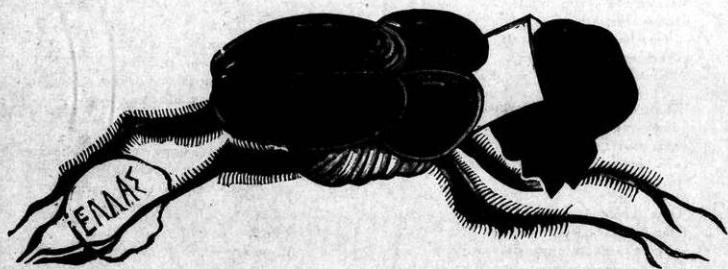
Ὁ Φραντζέζος ὁτὸν Βουδούρη, ποῦχει κούτελο καὶ μούρη.

Εὐγένεια καὶ τοὺς Ρωμηούς περικυβητοῦμεν μεγάλη,
δὲ' ὅσα δὲ μὰς γράφετε καθεὶς σκεκινῆθη,
μὰ σὰς συγχαίρομεν θερμῶς κι' ἡμεῖς οἱ φίλοι Γάλλοι
γιατί κανίνας κι' ἀπὸ σὰς ποσῶς δὲν ἰροθῆθη

τὸν Ἐξελάνς Πρωθυπουργόν, τὸν Ἑλληνα Βαγιάν,
τὸν Λεβλάμαν τὸν κλεινόν καὶ τὸν Μαχαργιάν,
κι' ὅταν ἡ μπόμπα ἔσκασε μὲ βρόντον 'στὴν Βουλὴν
οὐδ' ἄλῶν ὁ κτύπος του δὲν ἔσκηξε κι' Ἀδύλη,
καὶ αἰς ὧς 'στὸ ξημέρωμα μπαστακῆδες καθίσατε
καὶ νὰ τὴν ρίξη πρὸ καλά καὶ αἰς τὸν 'βοηθῆσατε.

Ἡ μπόμπ' αὐτὴ ἰτάραξε τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην...
δὲν εἶχε δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην,
ἀλλ' ἦτο νεία συσκευή κι' οὐσία κεραυνίσις,
ποῦ νὰ τὴν πιάση δὲν 'μπορεῖ κι' ὁ πλῆθς θαρραλῆς,
ἐκτός ἂν εἶναι τῶν Ρωμηῶν μόνον ἡ Κυβερνήτης
διὰ τῶν προπατόρων του μαχόμενος τὸ κλέος.

Καὶ τὸ Παρίσι ἔσαις ὁ κρότος ὁ μεγάλος
καὶ σακρινὸς καὶ σακρινὸς ἰφώναξε πὰς Γάλλος,
κι' ὅπότεν λόγος γίνεται καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
περὶ βομβῶν τρομακτικῶν κι' ἐκρήξεων φουρνιλωῶ,
θὰ μείντε παραδειγμα μοναχικῆς ἀνδρείας
εἰς ὅσους φεύγουν ἐντροπικῶς πρὸ πάσης μπαταρίας.
'Εμεῖς θαρρῶ πῶς εἴμεθα μηδενικὰ 'μπροστά σας...
αὐτὰ καὶ κατασπαζομαί τὴν Γαληνότητά σας.

Νέος ὕμνος ἐθνικός
καὶ σχεδὸν Πινδαρικός.

Ὁ Μπούρμπουλας Πρωθυπουργός,
τῆς κανονίης δημουργός.

Νίους ὕμνος, Μούσα, βγάλε
κι' ἄς εἰποῦμε μ' ἓνα στόμα :
ἐκύλα, μπούρμπουλα μεγάλη,
τὴν Ἑλλάδα σου τὴν βρώμα.

Κύλα φώρας μεγάλα
μὲς 'σὲ τίγματα βαθεῖα,
κι' δια τ' ἄλλα τὰ γελῶσα,
ράσσα, στίγματα, σπαθῖα.

'Απὸ κόπρια βγαλμένη
καὶ Ρωμηῶν ρητορικῆ,
καὶ μ' ἰκεῖνα φουσκωμένη
χαίρε, Δόξκ κλασικῆ.

'Εκεῖ μίσα κατοικοῦσις
τόσα χρόνι μὲ 'ντροπή,
κι' ἓναν μπούρμπουλα ζητοῦσις
ἔβγα βρόντα νὰ σοῦ 'πῆ.

'Αργεὶ νᾶλθη τέτοια 'μέρα,
ποῦ μὲ μία μελωδικῆ
θὰ χανόταν 'στὸν αἴρα
τόσων τόκων ἡ σκληδικῆ.

Δυστυχῆς !... παρηγορία
μόνη σοῦματε νὰ λῆς